

Arrest

nr. 287 069 van 3 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 oktober 2021 en heeft op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 29 maart 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 7 juli 2022.

1.3. Op 26 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een

andere EU lidstaat)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 29 augustus 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Eritrees staatsburger van Tigrinya origine te zijn, geboren op (...) 1993 in Geza Gobo, nua zoba Mendefera, zoba Debub. U verliet Eritrea in 2015 omdat u uw dienstplicht niet wilde vervullen en er giffa's gehouden werden. U was van plan om naar het Europese vasteland te vluchten, maar kwam uiteindelijk in Malta terecht. U vroeg asiel in Malta in oktober 2015. Op 14 november 2011 werd u door de Maltese autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. In januari 2020 reisde u naar Addis Abeba om er te huwen met W. (...) F. (...). U verbleef er een maand en keerde toen naar Malta terug, terwijl uw vrouw achterbleef in Ethiopië. In Malta was het niet mogelijk om gezinshereniging te verkrijgen. Uw levensomstandigheden waren er bovendien bedroevend. U had er immers problemen om onderdak en werk te vinden en de uitkering die u van de Maltese overheid kreeg, volstond niet om in uw levensonderhoud te voorzien. Daarom besloot u naar België te reizen, waar u op 1 oktober 2021 aankwam en op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u geen enkel stuk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, meer bepaald uw eigen verklaringen en de informatie van de Maltese autoriteiten aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Malta. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming

een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Malta geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs en huisvesting (CGVS, p. 5, 7-8), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Wat betreft de toegang tot medische zorgen beperkt u zich bovendien louter tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Malta geconfronteerd kunnen worden (GVS, p. 8) en een verwijzing naar de problemen van een vriend in Malta (Verklaring DVZ, nr. 33). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Malta te weerleggen.

Hoewel de door u aangehaalde moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan verder niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u hiertoe stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta geëerbiedigd worden en u

dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in staat was om in januari 2020 naar Ethiopië te reizen om er te huwen. U voldeed zelf de kosten (85 Euro) voor de aanmaak van een reispaspoort. U gebruikte hiervoor een deel van de uitkering die u maandelijks van de Maltese overheid ontving (CGVS, p. 6). U reisde met het vliegtuig naar Addis Abeba en verbleef er een maand in de huurwoning van uw vrouw. De reis, uw verblijf en uw huwelijksfeest, alles samen ten belope van 5000 Euro, werden bekostigd door uw broer in Amerika (CGVS, p. 4). Uw vliegreis van Malta naar België regelde u ook zelf. Het ticket kostte 140 Euro en u betaalde dit eveneens met de uitkering die u van de Maltese overheid ontving (CGVS, p. 6). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om zowel uw huwelijk als uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Malta (CGVS, p. 8), kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Maltese wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Malta aan de hand van de mogelijkheden die de Maltese wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Waar u tot slot aanhaalt dat u bij terugkeer naar Malta een gevangenisstraf zou krijgen omdat u Malta verlaten heeft zonder toestemming (CGVS, p. 8), moet erop gewezen worden dat dit slechts een louter vermoeden van uwentwege is dat u met geen enkele objectief bewijsstuk onderbouwt. U beperkt zich slechts tot de verwijzing naar de persoonlijke situatie van een andere persoon in Malta, die na een verblijf van 1 jaar en 9 maanden in Zweden opnieuw naar Malta werd gedeporteerd, waar hij een gevangenisstraf van anderhalf jaar kreeg wegens illegaal vertrek (CGVS, p. 8). U laat echter na aan te tonen hoe de situatie van de persoon in kwestie representatief is voor uw eigen situatie en reikt verder geen andere elementen aan om uw vrees om bij terugkeer naar Malta in de gevangenis te belanden wegens illegaal vertrek in concreto aannemelijk te maken.

De opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud die het CGVS d.d. 28/7/2022 van uw advocaat ontving, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze opmerkingen hebben immers slechts betrekking op het verblijf van uw familieleden in respectievelijk Malta en België en een loutere verwijzing naar de eerder door u uiteengezette redenen voor uw vertrek uit Malta.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Malta en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 en artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn), van de artikelen 4 en 20.5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme

status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS van 11 juli 2003 (hierna: KB CGVS), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de “*principes*” in het licht van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker de diverse motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker besluit dat het CGVS volkomen onterecht besloot dat hij een effectieve en actuele bescherming geniet in Malta. Verzoeker gaat in op de bijzondere procedurele noden en meent dat hij een zekere fragiliteit vertoont door al hetgeen hij heeft meegemaakt. Volgens verzoeker gaat het CGVS er onterecht en impliciet vanuit dat verzoeker nog steeds over de status van subsidiair beschermde zou beschikken. Hij stelt voorts dat hij niet meer over de nodige documenten beschikt om terug te keren naar Malta en het geen zekerheid is dat zijn subsidiaire beschermingsstatus bevestigd zou worden.

Voorts gaat verzoeker in op de moeilijke situatie in Malta. Hij kon er immers niet op een menswaardige manier leven en vreest bovendien dat hij een gevangenisstraf zal krijgen omdat hij het land illegaal heeft verlaten. Vervolgens stelt verzoeker dat er wel degelijk een onderscheid is in de behandeling ten opzichte van Maltese onderdanen en dat hij dit element ook heeft aangevoerd bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Volgens verzoeker vormt de draagwijdte van de subsidiaire bescherming in Malta de oorzaak van zijn morele deprivatie en wordt zo artikel 8 van het EVRM geschonden. Verzoeker verwijst tevens naar het AIDA-rapport en meent dat het voor subsidiair beschermden niet gemakkelijk is om werk te vinden. Het CGVS heeft volgens verzoeker niet zorgvuldig gehandeld en stelt dat hij niet verder ondervraagd werd.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- ECRE “*AIDA 2021 Update: Malta*” van 13 mei 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de Opvangrichtlijn en artikel 20.5 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde artikelen van deze richtlijnen. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter verwijst naar artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich

voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van voormelde richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet ontvankelijk verklaard omdat:

(i) uit verzoekers verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij in Malta internationale bescherming geniet;

(ii) het komt aan verzoeker toe om het vermoeden op individuele wijze te weerleggen, dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende, worden geëerbiedigd; verzoeker haalt onvoldoende concrete elementen aan die de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek in de weg staan;

(iii) waar uit elementen van verzoekers administratief dossier zou blijken dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Malta geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs en huisvesting, moet worden opgemerkt dat deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie;

(iv) wat betreft de toegang tot medische zorgen, beperkt verzoeker zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Malta geconfronteerd kunnen worden en een verwijzing naar de problemen van een vriend in Malta, wat niet volstaat om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van zijn grondrechten en de aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Malta te weerleggen;

(v) op basis van bepaalde problematische situaties kan niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer;

(vi) verzoeker toont in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen werd geconfronteerd, evenmin aan dat hij zijn rechten terzake niet zou kunnen doen gelden;

(vii) verzoeker beschikte duidelijk over een netwerk en middelen om zowel zijn huwelijk in Ethiopië, het vertrek ernaar als zijn verdere reis doorheen Europa te kunnen bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden;

(viii) er kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeker de kritiek op de mogelijkheden van gezinshereniging in Malta, dienstig kan aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Bovendien zijn er verschillen tussen de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie, wat op zich geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade vormt;

(ix) waar verzoeker aanhaalt dat hij bij terugkeer naar Malta een gevangenisstraf zou krijgen omdat hij het land zonder toestemming heeft verlaten, moet worden opgemerkt dat dit louter een vermoeden is dat hij met geen enkel objectief bewijsstuk onderbouwt. Verzoeker beperkt zich tot de verwijzing naar een persoonlijke situatie van een ander persoon in Malta;

ix) de opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud die het CGVS d.d. 27 juli 2022 van verzoekers advocaat heeft ontvangen, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met zijn fragiliteit, doch brengt geen medisch en/of psychologisch attest bij of andere documenten die dit zouden kunnen staven. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

2.3.5. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn).

Uit de stukken in het dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Malta. Uit informatie uit het administratief dossier, meer bepaald de “Eurodac Marked Hit” van 25 oktober 2021 en een document van “International Protection Agency Malta” van 20 december 2021, blijkt immers dat verzoekers vingerafdrukken in Malta werden genomen op 6 oktober 2015 en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op 14 november 2015, zijn verblijfsdocument was geldig tot en met 13 november 2021.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld (zie in dit verband ook punt 2.3.6.2. van dit arrest), wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Malta, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Malta en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-

438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94); - situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

2.3.6. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift er niet in slaagt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Malta, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (zouden) bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hiertoe evenwel om onderstaande redenen in gebreke.

2.3.6.1. Zonder de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker toont met zijn algemeen betoog inzake (beperkingen op) de toegang van personen met subsidiaire bescherming tot bepaalde rechten en de moeilijkheden waarmee zowel vluchtelingen als personen met subsidiaire bescherming in de praktijk worden geconfronteerd en het feit dat personen met subsidiaire bescherming op bepaalde vlakken een lager niveau van sociale bescherming genieten dan vluchtelingen, niet aan dat er in Malta sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of dat de vastgestelde tekortkomingen de door voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat rekening moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Malta van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Malta verleend werd, te weerleggen.

2.3.6.2. Vooreerst voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de actualiteit van zijn status in Malta, gezien het CGVS zich louter baseert op de verblijfsdocumenten die in 2015 aan verzoeker werden afgegeven.

In dit verband wordt opgemerkt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Hoger kwam reeds vast te staan dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Malta. Hij verkreeg er de subsidiaire beschermingsstatus op 14 november 2015. Verzoeker bevestigt ook op het CGVS een internationale beschermingsstatus te hebben verkregen in Malta (administratief dossier, CGVS, p. 5), en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij hiervoor de nodige documenten ontving die geldig waren gedurende zes jaar, tot 13 november 2021.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat hem werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus niet meer geldig zijn, hij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Malta geniet bij gebrek aan enig tegenbewijs hiervan zijnentwege, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. De bewijslast hiervoor rust aldus op verzoeker. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Verzoeker brengt immers geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij niet naar Malta zou kunnen terugkeren en er zijn verblijfsdocumenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Hij verwijst naar "Maltese wetgeving" en "officiële informatie" maar concretiseert dit geenszins.

De Raad wijst er volledigheidshalve ook op dat het document van "International Protection Agency Malta" van 20 december 2021 vermeldt: *"Nonetheless, although his certificate document is expired, he may still come to our office to renew his protection certificate."* *"Niettegenstaande zijn bewijsdocument is verstreken, kan hij nog steeds naar ons kantoor komen om zijn beschermingscertificaat te verlengen."* (eigen vertaling).

2.3.6.3. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld als volgt:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Malta geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs en huisvesting (CGVS, p. 5, 7-8), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Wat betreft de toegang tot medische zorgen beperkt u zich bovendien louter tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Malta geconfronteerd kunnen worden (CGVS, p. 8) en een verwijzing naar de problemen van een vriend in Malta (Verklaring DVZ, nr. 33). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Malta te weerleggen."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de hem toegekende status in Malta niet toeliet op een menswaardige manier te leven, dat hij vreest dat hij een gevangenisstraf zal krijgen omdat hij Malta illegaal verliet en hij verwijst daarvoor naar zijn afgelegde verklaringen. Hij stelt ook dat er geen gelijke rechten zijn wat betreft subsidiaire beschermden. Hij citeert uit de arresten JAWO en IBRAHIM van het Europees Hof van Justitie van 19 maart 2019.

In dit verband benadrukt de Raad dat verzoeker volhardt in eerder afgelegde verklaringen, wat geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn verblijf in een kamp, in een huurwoning leefde en na een tijd op straat te hebben geleefd, in de mogelijkheid was om een appartement te huren (notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 5). Soms werkte hij er maar meestal niet (CGVS, p. 5). Hij kreeg in Malta een uitkering van 300 euro per maand (CGVS, p. 6). Waar verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport "AIDA 2021 Update: Malta" van 13 mei 2022 (hierna: het AIDA-rapport) waaruit volgens hem blijkt dat het vinden van werk voor subsidiair beschermden geen sinecure is, wordt opgemerkt dat uit dit citaat wel blijkt dat subsidiair beschermden wel toegang hebben tot opleidingsprogramma's, in tegenstelling tot wat verzoeker beweerde (CGVS, p. 8).

Verzoeker had in Malta dus wel degelijk toegang tot en kon gebruik maken van de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen en huisvesting.

Wat betreft het feit dat verzoeker in het verzoekschrift herhaalt dat de medische verzorging niet goed is, stelt de Raad vast dat verzoeker volhardt in zijn eerdere afgelegde verklaringen (CGVS, p. 8). Verzoeker laat echter na deze bewering *in concreto* uit te werken of verder te staven en maakt geen melding van medische problemen, evenmin van niet toegekende zorgen.

Verzoeker stelt dat niet werd onderzocht of de voorzieningen waarvan hij kon genieten dezelfde zijn als die van de onderdanen van Malta en dat hij dit nochtans verklaard heeft bij zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verwijst in dit verband naar het AIDA-rapport maar geeft geen citaat of pagina weer. Waar verzoeker dus louter verwijst naar een bron zonder dit op zijn situatie te betrekken, geeft verzoeker niet aan dat hij in een situatie verkeerde die verschilde van andere begunstigden van internationale bescherming in Malta.

In zoverre verzoeker vervolgens betreurt dat er geen bijkomende vragen werden gesteld, onderstreept de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel rust op de verzoeker om internationale bescherming zelf en dat het de taak is van de verzoeker om internationale bescherming om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. De commissaris-generaal stelt voorts terecht:

"Hoewel de door u aangehaalde moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan verder niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe."

In dit verband stelt de Raad vast dat wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift dat menselijke waardigheid meer is dan een bed, voedsel en het zich kunnen wassen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering zonder dit te staven aan de hand van enig concreet gegeven.

Voorts stelt de Raad dat hoewel verzoeker beweert dat hij op straat zou hebben geleefd, hij voor een tweede keer een woning heeft kunnen vinden om te huren (CGVS, p. 5). Uit zijn verklaringen blijkt aldus allerm minst dat de toegang tot de Maltese huisvesting voor verzoeker geheel gesloten is en dient te worden vastgesteld dat verzoeker maandelijks kon rekenen op financiële steun van de Maltese overheid (CGVS, p. 6). Het louter verwijzen naar het AIDA-rapport zonder dit op zijn situatie te betrekken, volstaat niet en doet aldus geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.3.6.5. De commissaris-generaal considereert voorts pertinent:

“Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u hiertoe stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.”

Waar verzoeker betreurt dat er geen bijkomende vragen werden gesteld over de stappen die hij heeft ondernomen, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel rust op de verzoeker om internationale bescherming zelf en dat het de taak is van de verzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.6. In de bestreden beslissing wordt vervolgens overwogen:

“Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Malta (CGVS, p. 8), kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Maltese wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Malta aan de hand van de mogelijkheden die de Maltese wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

Verzoeker meent dat er wat betreft gezinshereniging geen gelijke behandeling is tussen begunstigten van internationale bescherming onderling en tussen begunstigten van internationale bescherming en Maltese onderdanen. Verzoeker stelt voorts dat een leven zonder zijn gezin een schending vormt van een fundamenteel mensenrecht – en in dit verband verder in het verzoekschrift verwijst naar artikel 8 van het EVRM – wat volgens hem onderdeel is van materiële deprivatie.

In zoverre uit de beschikbare landeninformatie zou blijken dat personen met subsidiaire beschermingsstatus geen aanvraag voor gezinshereniging kunnen indienen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker hiermee niet aantoonst dat hij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten strijdige behandeling zou worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden. Zo de Raad begrip kan opbrengen voor het feit dat verzoeker lijdt onder het feit dat hij gescheiden is van zijn echtgenote, wijst de Raad er op dat verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Malta en België als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. De Raad wijst er bovendien ook op dat verzoeker evenmin aantoonst dat hij als persoon die subsidiaire bescherming geniet in Malta in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zouden zijn. Tenslotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij de inbreuk op zijn gezinsleven in Malta niet kon aanvaarden en dat een terugkeer naar Malta een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en zijn betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.3.6.7. In de bestreden beslissing staat ook terecht te lezen:

“Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in staat was om in januari 2020 naar Ethiopië te reizen om er te huwen. U voldeed zelf de kosten (85 Euro) voor de aanmaak van een reispaspoort. U gebruikte hiervoor een deel van de uitkering die u maandelijks van de Maltese overheid ontving (CGVS, p. 6). U reisde met het vliegtuig naar Addis Abeba en verbleef er een maand in de huurwoning van uw vrouw. De

reis, uw verblijf en uw huwelijksfeest, alles samen ten belope van 5000 Euro, werden bekostigd door uw broer in Amerika (CGVS, p. 4). Uw vliegreis van Malta naar België regelde u ook zelf. Het ticket kostte 140 Euro en u betaalde dit eveneens met de uitkering die u van de Maltese overheid ontving (CGVS, p. 6). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om zowel uw huwelijk als uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden."

Verzoeker stelt in dit verband dat het onredelijk is te stellen dat hij op basis van het betalen van een paspoort en vliegticket zelfredzaam zou zijn. De Raad herhaalt dat verzoeker verklaarde soms te hebben gewerkt (CGVS, p. 5) en door zijn broer, die in de Verenigde Staten is erkend, werd geholpen bij het financieren van zijn huwelijksfeest (CGVS, p. 4). Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat verzoeker een netwerk heeft in Europa, met name een zus die erkend is in Denemarken en een broer in Duitsland (CGVS, p. 3). Verzoeker heeft voorts nog een broer en een zus die erkend zijn in Israël (CGVS, *ibid.*). Ook al blijkt dat verzoeker verklaard heeft zich in zeer moeilijke omstandigheden te bevinden in Malta, kan de Raad *in casu* niet aannemen dat deze situatie veroorzaakt zou zijn door de onverschilligheid van de aanwezige autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, en dat deze situatie er één zou zijn van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke en mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

2.3.6.8. In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden geoordeeld:

"Waar u tot slot aanhaalt dat u bij terugkeer naar Malta een gevangenisstraf zou krijgen omdat u Malta verlaten heeft zonder toestemming (CGVS, p. 8), moet erop gewezen worden dat dit slechts een louter vermoeden van uwentwege is dat u met geen enkele objectief bewijsstuk onderbouwt. U beperkt zich slechts tot de verwijzing naar de persoonlijke situatie van een andere persoon in Malta, die na een verblijf van 1 jaar en 9 maanden in Zweden opnieuw naar Malta werd gedeporteerd, waar hij een gevangenisstraf van anderhalf jaar kreeg wegens illegaal vertrek (CGVS, p. 8). U laat echter na aan te tonen hoe de situatie van de persoon in kwestie representatief is voor uw eigen situatie en reikt verder geen andere elementen aan om uw vrees om bij terugkeer naar Malta in de gevangenis te belanden wegens illegaal vertrek in concreto aannemelijk te maken."

De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker door het louter volharden in eerder verklaringen, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker werkt immers deze bewering niet *in concreto* verder uit. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat personen die subsidiaire bescherming genieten in Malta en dit land hebben verlaten voor zij deze status hadden verkregen en er terugkeren, zoals verzoeker, een gevangenisstraf zouden krijgen.

2.3.6.9. Tot slot wordt pertinent het volgende gesteld:

"De opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud die het CGVS d.d. 28/7/2022 van uw advocaat ontving, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze opmerkingen hebben immers slechts betrekking op het verblijf van uw familieleden in respectievelijk Malta en België en een loutere verwijzing naar de eerder door u uiteengezette redenen voor uw vertrek uit Malta."

Verzoeker stelt in dit verband dat dit motief niets wijzigt aan de eerdere en onterechte analyse van het CGVS. De Raad stelt vast dat verzoeker er zich in wezen toe beperkt op een algemene wijze kritiek te uiten op de analyse van de commissaris-generaal, waarmee hij echter niet vermog de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.7. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Malta geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Hij maakt niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Malta in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Malta heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit zijn verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoeker in Malta een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Malta te worden toegelaten. Verzoeker maakt aldus allerminst, laat staan op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor zijn situatie (bij terugkeer) in Malta kan gelijkgesteld worden met een

onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Malta werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan er worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Malta, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Malta is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Malta. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

2.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET